

det nu Bestaaende i alt Bøseligt. I Fjor havde Forlaget opstillet Forsørgelsesrettens Enhvervelse i 10 Aar som det Principielle, og nu foreligger der et Forslag, hvor Fristen er sat til 15 Aar. Det synes noget vanskeligt, at der skal kunne tilveiebringes Enighed paa dette Punkt da der saaledes allerede fra vægtige Sider er gjort saa forskellige Ansøffelser og Standpunkter gjældende; men det Forslag, som nu foreligger om 15 Aar, tror jeg i alt Fald ikke har Udfigt til at blive vedtaget. At en Forlængelse bør ske, tror jeg er rigtig nok; dels medføre de gjældende Bestemmelser en ikke ringe Leilighed og Fristelse til kommunale Kneb og Jinter, som vel ere bleyne sjeldnere i Aarenes Løb, men som dog alligevel kunne finde Sted, saaledes som netop i disse Dage kan læses i de offentlige Blade, og dels ere disse Bestemmelser, saa vidt jeg kan se, en Uretfærdighed imod Kjøbstæderne paa Grund af den stærke Indvandring, som efter de statistiske Tabellers Udvisende sker fra Landet til Kjøbstæderne netop af Individuer i de Samfundsklasser, som senere ville kunne komme under Fattigvæsenet. Men naar en Forlængelse skal ske, forekommer det mig, at det vilde være tilstrækkeligt, at man holder sig til Aarsfristen, og i alt Fald tror jeg rigtig nok, at det vil være aldeles umuligt for den ærede Minister at faae Femtenaarsfristen gennemført i det andet Thing, hvorledes det end muligvis gaar her. Jeg skal tillade mig at minde om, at, jo længere Fristen bliver, desto mere Betydning faar Jøbestedet, og desto flere blive ogsaa de Tilfælde, hvor Opholdskommunen er forskellig fra Forsørgelseskommunen; men det medfører adskillige væsentlige Ulemper. Det er jo i saadanne Tilfælde, at der bliver Tale om den vidtløftige og besværlige Korrespondance i Fattigsager, der nu staar som det Afstrækkende for Sogneraadet og gjør, at Bestillingen som Sogneraadetsformand er paa mange Steder meget lidet søgt, og fremdeles tror jeg, at det vil vise sig at være stæmmende med Erfaringen at man, naar een Kommune skal tage Bestemmelse angaaende Fattighjælp og en anden skal betale den, ikke altid iagttager god og sund Økonomi; men hvor der ikke vises god og sund Økonomi i saadanne Sager, lider Samfundet et Tab. Der er et Dødsprog, som siger, at det er en let Sag at skjære en bred Næm af en anden Mands Nøg. Jeg tror ogsaa, at det kan have nogen Anvendelse i disse Sager, og at Erfaringen vil stadfæste, at selv nok saa samvittighedsfulde Fattighjælpsretter ikke ere saa nøie regnende og overveiede, naar det er en anden Kommune, der skal refundere den Udgift, som der er Tale om. Jeg har selv flere Gange grebet mig deri, uagtet jeg bestandig har bestræbt mig for at være rejsfærdig mod andre Kommuner. Hvis den Kommune, som skal betale Gildet, er en Nabokommune, kan den ganske vist selv føre nogen Kontrol; men der er jo ofte Tale, om Kommuner, som ligge langt borte fra hverandre

og hvis man vil sige, at saadanne Kommuner kunne betrygge sig ved at forlange Vedkommende hjemsendt, turde det ogsaa ofte føre til meget slet Økonomi, hvorfor denne Fremgangsmaade heller ikke saa let vil blive valgt; thi Følgen deraf vil kunne blive, at en Familie, som dog kan forsørge sig halvt, vil blive ude af Stand til at forsørge sig og helt komme over paa Fattigvæsenet. Det forekommer mig derfor, at en Forlængelse til 10 Aar i sig selv er naturlig og ønskelig, lige som jeg ogsaa tror, at en saadan Forlængelse maaste nok vil kunne gaa igjennem. Jeg skal i denne Forbindelse gjøre det Spørgsmaal, om det virkelig er nødvendigt, at man faar en saadan Bestemmelse, som den § 23 indeholder, som vil give Anledning til et overordentligt Skriveri; hver saadan Sag giver Anledning til 9 a 10 Skrivelser. Man har nu en saadan Nødvendighed, hvor Talen er om vægte Børn; men det gjælder ikke for ægte Børns Vedkommende, og det er mig ikke klart, om man behøver disse Forfrister, navnlig da man ikke har turdet indføre den Bestemmelse, at Forsørgelsen skulde være en anden end den almindelige, naar der ikke er gjort nogen Bemærkning i de vedkommende Kirkebøger. Fremdeles skal jeg i denne Forbindelse tillade mig at rette det Spørgsmaal til det ærede Thing, om ikke Nogen er i Stand til at sige mig, hvorfor vor Lovgivning, naar Talen er om vægte Børns Forsørgelse, lægger saa overordentlig stor Vægt paa Limaaneders Dagen. Jeg kan ikke forstaa disse Bestemmelser, som hidrøre fra en Tid, der ligger ikke saa kort tilbage, andelede, end at Hensigten maa være den, at den Kommune, hvor Udsættelsen maa antages at være slet, skal være den skyldige, men i saa Fald maa det aabenbart være Ni- og ikke Ti-Maaneders Dagen. Jeg har flere Gange set, at man paa Grund af denne Bestemmelse kommer til at ramme Kommuner, som for saa vidt ere ganske uskyldige. Jeg har spurgt flere, hvorledes denne Bestemmelse er kommen ind, men jeg har ikke faaet noget fyldestgjørende Svar. — Endnu skal jeg kun tillade mig nogle Bemærkninger om de saatalde Forstudsudgifter, altsaa navnlig om Bestemmelserne i 6te Kapitel. Jeg tror, at disse Bestemmelser ere af meget tvivlsom Værd; der indføres her et nyt Fællesskab mellem hver enkelt Amtsaadstreds og de tilgrændsende Kjøbstæder om visse vigtige Udgifter, og ved Siden deraf vil det nuværende Fællesskab mellem Kjøbstæderne i hver enkelt Amtsaadstreds vedblive for adskillige andre Udgifters Vedkommende, navnlig med Hensyn til Delkontoutgifter, Udgifter til beneficerede Sager, Udgifter i Anledning af Amtssveiser og Udgifter efter Loven af 29de December 1857 om smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene osv. Det Fællesskab, som nu finder Sted for disse og andre Udgifters Vedkommende mellem Kjøbstæderne, tror jeg ikke er synnerligt heldigt, lige som jeg heller ikke tror, at Kjøbstæder sætte Pris derpaa. For det Første